

Νέο βιβλίο “Κόκκινη Ζώνη: Η Κούβα και η μάχη ενάντια στον έμπολα στη Δυτική Αφρική”.

Μία “εξαιρετική αφήγηση της αλληλεγγύης και του διεθνισμού που είναι η καρδιά της Κουβανικής Επανάστασης”.

Στη συνέχεια δημοσιεύουμε τον πρόλογο του “Κόκκινη Ζώνη: Η Κούβα και η μάχη ενάντια στον έμπολα στη Δυτική Αφρική” του Ενρίκε Ουμπιέτα Γκόμεζ, το οποίο δημοσιεύτηκε πρόσφατα στα αγγλικά και ισπανικά από τις εκδόσεις Pathfinder Press.

Του Ρόχερ Καλέρο και της Μαίρη-Άλις Ουότερς

Το “Κόκκινη Ζώνη: Η Κούβα και η μάχη ενάντια στον έμπολα στη Δυτική Αφρική” δεν είναι ένα βιβλίο που αναφέρεται σε γιατρούς, επιδημίες ή φροντίδα υγείας, όσο θεμελιώδη κι αν είναι αυτά τα θέματα στην εξαιρετική αφήγηση που είσαστε έτοιμοι να διαβάσετε. Πάνω απ' όλα, το βιβλίο αφορά “την αλληλεγγύη και τον διεθνισμό που είναι η καρδιά της Κουβανικής Επανάστασης”, όπως σημείωσε ο συγγραφέας Ενρίκε Ουμπιέτα μιλώντας στο κοινό που παρευρέθηκε στη παρουσίαση του έργου στην Αβάνα τον Φεβρουάριο του 2016.

Τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο του 2014, η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας και οι κυβερνήσεις τριών χωρών της Δυτικής Αφρικής – Λιβερία, Σιέρα Λεόνε και Γουινέα – απηύθυναν διεθνείς εκκλήσεις βοήθειας για την καταπολέμηση της μεγαλύτερης επιδημίας που είχε μέχρι τότε καταγραφεί του θανατηφόρου ιού έμπολα. Σε αντίθεση με την αδύναμη, αδιάφορη και μουδιασμένη αντίδραση καπιταλιστικών δυνάμεων όπως οι ΗΠΑ, Γαλλία και Ηνωμένο Βασίλειο, η επαναστατική κυβέρνηση της Κούβας ενήργησε γρήγορα.

Μόλις τρεις ημέρες μετά από ένα τηλεφώνημα του Μπαν Κι-μουν, γενικό γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, στον κουβανό πρόεδρο Ραούλ Κάστρο, είχαν ήδη προσφερθεί εθελοντικά περισσότεροι από 12 χιλιάδες επαγγελματίες κουβανοί γιατροί, πολλοί με την εμπειρία της συμμετοχής σε προηγούμενες επιδημίες και καταστροφές: από την Αϊτή και την Κεντρική Αμερική μέχρι το Πακιστάν. Από αυτούς τους εθελοντές, επιλέχθηκαν και εκπαιδεύτηκαν για την αποστολή 256 γιατροί, νοσοκόμοι και τεχνικοί υγείας.

Οκτώ μήνες μετά, όταν και το τελευταίο μέλος της αποστολής επέστρεψε στη πατρίδα τον Μάιο του 2015, η επιδημία του έμπολα στην Δυτική Αφρική είχε πρακτικά εξαλειφθεί.

Στο ρεπορτάζ του από πρώτο χέρι σε αυτή τη μάχη, με διηγήσεις κυρίως των ίδιων των συμμετεχόντων κουβανών, ο Ουμπιέτα παρουσιάζει ένα γραφικό διάγραμμα της κοινωνικής καταστροφής που έλαβε χώρα στις τρεις αυτές χώρες το 2014 και το 2015, και του πώς νικήθηκε ο εχθρός.

Οι εθελοντές έλαβαν εντατική εκπαίδευση στη διαχείριση του εξαιρετικά θανατηφόρου ιού του έμπολα στο παγκοσμίως γνωστό Ινστιτούτο Τροπικής Ιατρικής Πέδρο Κιουρί στη Κούβα. Οι πρώτες ομάδες ιατρών αναχώρησαν προς τις ζώνες κρίσης σε λίγες εβδομάδες.

Το μικρό νησιώτικο έθνος της Κούβας πρόσφερε αυτό που ήταν περισσότερο απαραίτητο, και που καμία άλλη χώρα δεν προσπάθησε καν να προσφέρει: εκατοντάδες γιατρούς, νοσοκόμους, τεχνικούς και ειδικούς δημόσιας υγείας *επί τόπου, που φρόντισαν χιλιάδες απεγνωσμένα άρρωστους ανθρώπους και τις οικογένειες τους και κοινωνίες τραυματισμένες από τη θανατηφόρα ασθένεια.*

Για τον κουβανικό λαό και την κομμουνιστική ηγεσία του δεν ήταν κάτι καινούριο. Ήταν μόνο ένα ακόμη παράδειγμα της πολιτικής διαδρομής που άρχισε με τη νίκη τον Ιανουάριο του 1959 μιας

επανάστασης που έφερε στην εξουσία μία κυβέρνηση που εκπροσωπούσε τον εργαζόμενο λαό. Μία κυβέρνηση των ταπεινών από τους ταπεινούς για τους ταπεινούς. Αυτή η διαδρομή – που ακολουθήθηκε στη Κούβα και σε άλλες χώρες – βασίζεται στην αλληλεγγύη και όχι στην ελεημοσύνη. Από την Ασία και την Αφρική μέχρι τη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική, έχουν δεσμευτεί να μοιράζονται τις αντιξοότητες και τους αγώνες άλλων που αναζητούν εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία.

Για να δώσουμε ένα μόνο παράδειγμα, τα πρώτα χρόνια του επαναστατικού μετασχηματισμού στη Κούβα, η νέα κυβέρνηση δεν έστειλε μόνο όπλα αλλά και γιατρούς για να συνδράμουν το Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης της Αλγερίας, που είχε εμπλακεί σε πόλεμο για την ανεξαρτησία κατά της Γαλλίας. Και στα πλοία της επιστροφής στο νησί, οι κουβανοί μετέφεραν ορφανά πολέμου και τραυματισμένους μαχητές για να λάβουν ιατρική φροντίδα και εκπαίδευση.

Η αποστολή γιατρών στην Αλγερία στις αρχές της δεκαετίας του '60 “ήταν σαν ένας ζητιάνος που προσφέρει βοήθεια”, είπε ο τότε υπουργός Δημόσιας Υγείας Χοσέ Ραμόν Ματσάδο Βεντούρα περίπου 30 χρόνια μετά. “Αλλά γνωρίζαμε ότι ο λαός της Αλγερίας την χρειαζόταν ακόμη περισσότερο από εμάς και την άξιζε”. Δεν υπάρχουν καλύτερα λόγια για να συλλάβει κανείς τον διεθνισμό της Κουβανικής Επανάστασης.

*

Αυτή η απaráμιλλη ιστορία εξηγεί γιατί η παρουσίαση της κουβανικής έκδοσης του *Κόκκινη Ζώνη*, στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Αβάνας το 2016, ήταν μία από τις αξιοσημείωτες στιγμές αυτού του ετήσιου γεγονότος. Ανάμεσα στους παρευρισκόμενους στη κατάμεστη αίθουσα υπήρχαν περίπου είκοσι μέλη του εθελοντικού κουβανικού σώματος που είχε συμμετάσχει σε αυτή τη μάχη.

Ήταν αισθητή στην αίθουσα η ατμόσφαιρα της συντροφικότητας ανάμεσα στους γιατρούς και τους νοσοκόμους που είχαν ανταποκριθεί στην έκκληση βοήθειας. Ήταν πρόδηλη η αίσθηση συλλογικής υπερηφάνειας για τη συμμετοχή σε αυτή τη μάχη και, ανάμεσα στους υπόλοιπους παρευρισκόμενους, ο σεβασμός και ο θαυμασμός που αισθανόμασταν για εκείνους τους εθελοντές διεθνιστές.

Μίλησαν οι επικεφαλής των κουβανικών ιατρικών ταξιαρχιών στη Σιέρα Λεόνε, τη Γουινέα και τη Λιβερία, μαζί με τον συγγραφέα, καθώς και ο Άμπελ Πριέτο, υπουργός Πολιτισμού για πολλά χρόνια και σημερινός διευθυντής του Γραφείου του Προγράμματος Μαρτί στην Αβάνα. Ο Πριέτο απέτισε φόρο τιμής στην “αφοσίωση, τις αρχές και τις πεποιθήσεις” των κουβανών εθελοντών. Τους περιέγραψε ως “υποδειγματικούς φορείς των πιο αγνών ιδανικών της Κουβανικής Επανάστασης”.

Θύμιζε στους παρευρισκόμενους τα λόγια του Φιδέλ Κάστρο, ιστορικού ηγέτη της Κουβανικής Επανάστασης, στην αρχή της αποστολής του έμπολα τον Οκτώβριο του 2014: “Το ιατρικό προσωπικό που ταξιδεύει σε οποιοδήποτε σημείο για να σώσει ζωές, ακόμη και με κίνδυνο να χάσει τη δική του, είναι το μεγαλύτερο παράδειγμα αλληλεγγύης που μπορεί να προσφέρει ο άνθρωπος, ειδικά όταν δεν καθοδηγείται από οποιοδήποτε υλικό συμφέρον”.

Η πειθαρχία, το θάρρος, η αίσθηση του χιούμορ και της χαράς αυτών των κουβανών εθελοντών ζωντανεύουν σε κάθε σελίδα αυτής της αφήγησης. Η πολιτική διαδρομή και οι ηθικές αξίες που ενσαρκώνουν τις πράξεις τους είναι μια έκφραση κοινωνικών σχέσεων που μόνο μία επανάσταση αυθεντικά σοσιαλιστική μπορεί να δημιουργήσει. Αποδεικνύουν τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις που έχει πετύχει ο εργαζόμενος λαός της Κούβας από τότε που απελευθέρωσε τη χώρα του από την βορειοαμερικανική ιμπεριαλιστική κατοχή και πήρε την εξουσία από τα χέρια των καπιταλιστών και των εθνικών και ξένων γαιοκτημόνων.

Πολλοί αναρωτιούνται, “Γιατί καμία άλλη χώρα στον κόσμο δεν ανταποκρίθηκε στην επιδημία του έμπολα με τον τρόπο που το έκανε η Κούβα; Δεν μπορούν άλλες χώρες να μιμηθούν το ιατρικό σύστημα και τις διεθνιστικές αποστολές της Κούβας;” Η απάντηση δεν είναι μυστικό. Ο προλεταριακός διεθνισμός της Κούβας είναι προϊόν μιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Δεν μπορεί να μπολιαστεί σε άλλα έθνη, ούτε μπορεί να αναπαραχθεί από άντρες και γυναίκες που δεν έχουν μεταμορφωθεί από έναν επαναστατικό ταξικό αγώνα αυτού του είδους.

*

Η πρώτη έκδοση του *Κόκκινη Ζώνη* πραγματοποιήθηκε από το Casa Editora Abril, εκδοτικός οίκος της Ένωσης Νέων Κομμουνιστών Κούβας.

Αυτές οι νέες εκδόσεις του Pathfinder - *Red Zone* στα αγγλικά, *Zona Roja* στα ισπανικά - προστίθενται στο οπλοστάσιο βιβλίων και φυλλαδίων που λένε την αλήθεια για την Κουβανική Επανάσταση στις νέες γενιές εργαζομένων, αγροτών και νεολαίων στις Ηνωμένες Πολιτείες και όλο τον κόσμο. Αυτά τα έργα προσφέρουν πολιτικά μαθήματα που μπορούν να μελετηθούν και παραδείγματα που μπορούν να μιμηθούν εργαζόμενοι και νέοι παντού. Ενάντια στους αιματηρούς και αδιάκοπους πολέμους του ιμπεριαλισμού και τις επιθέσεις του στην εθνική κυριαρχία. Για τον τερματισμό των διακρίσεων και των βιαιοτήτων που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι αφρο-αμερικανοί, οι γυναίκες, οι μετανάστες και άλλα καταπιεσμένα στρώματα. Ενάντια στη δουλεία των χρεών, των κατασχέσεων των αγροκτημάτων και της καταστροφής του φυσικού μας περιβάλλοντος από τον καπιταλισμό. Και ενάντια σε όλες τις άλλες καταστροφές που προκαλούνται από τις καπιταλιστικές σχέσεις ιδιοκτησίας.

Το έργο που ιστορούν εδώ οι κουβανοί διεθνιστές μας βοηθά να κατανοήσουμε το τι είναι μία σοσιαλιστική επανάσταση. Η εξάλειψη της εκμετάλλευσης όχι μόνο αλλάζει τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε και εργαζόμαστε. Αρχίζει να αλλάζει αυτό που όπως μας διδάσκει ο καπιταλισμός είναι η “αμετάβλητη” ανθρώπινη φύση. Το παράδειγμα της Κούβας μας δείχνει τις κοινωνικές δυνάμεις που μπορούν και θα κάνουν δυνατό για τους εργαζόμενους να μεταμορφωθούμε ουσιαστικά καθώς μετασχηματίζουμε τις κοινωνικές συνθήκες.

*

Το *Κόκκινη Ζώνη* προσφέρει επίσης μία πειστική διάψευση των συκοφαντιών της βορειοαμερικανικής κυβέρνησης ενάντια στην διεθνιστική ιατρική συνεργασία της Κούβας.

Είναι ακριβώς επειδή το παράδειγμα αυτής της συνεργασίας είναι τόσο ισχυρό και τόσο καλοδεχούμενο από τους εργαζόμενους σε όλα τα μέρη του κόσμου που η Ουάσινγκτον έχει εντείνει την προπαγάνδα ψεύδους ότι οι γιατροί, οι νοσοκόμοι και οι τεχνικοί υγείας της Κούβας που προσφέρονται εθελοντικά για αυτές τις αποστολές είναι θύματα “εκμεταλλευτικών και καταναγκαστικών πρακτικών εργασίας”, “εμπορίας ανθρώπων” μέχρι και “σύγχρονης δουλείας”! Πάνω απ' όλα, οι βορειοαμερικανοί κυβερνήτες θέλουν να δαμάσουν τους κουβανούς γιατρούς με το τραγούδι της σειρήνας των υψηλών εισοδημάτων που, όπως έχουν διδαχθεί οι περισσότεροι γιατροί στις Ηνωμένες Πολιτείες και άλλες καπιταλιστικές χώρες, υποτίθεται ότι πρέπει να λαμβάνουν ως “δίκαιη” αποζημίωση για το σφραγισμένο φύλλο χαρτιού που κρέμεται στον τοίχο των γραφείων τους.

Η δυσφημιστική εκστρατεία της Ουάσινγκτον είναι απλώς ένα άλλο μέτωπο του οικονομικού πολέμου ότι τόσο οι κυβερνήσεις των δημοκρατικών όσο και των ρεπουμπλικάνων έχουν εξαπολύσει εδώ και έξι δεκαετίες προσπάθοντας να απομονώσουν και να στραγγαλίσουν οικονομικά τον κουβανικό λαό. Αυτά τα μέτρα, που εντάθηκαν και πάλι από το 2017, έχουν

απώτερο στόχο να επιστρέψει ο έλεγχος της γης, της εργασίας, των εργοστασίων και των κουβανικών φυσικών πόρων στα χέρια καπιταλιστών, από τα οποία τα είχε πάρει ο εργαζόμενος λαός τα πρώτα χρόνια της επανάστασης.

Δεν υπάρχει καλύτερη απάντηση στις προσπάθειες της βορειοαμερικανικής κυβέρνησης να κηλιδώσει τον ιατρικό διεθνισμό της Κουβανικής Επανάστασης από την απάντηση χιλιάδων κουβανών το 2014 στο αίτημα για βοήθεια στη μάχη κατά του έμπολα. Από τη στιγμή που η μπριγάδα ήταν ήδη στη χώρα, εκατομμύρια κουβανών παρακολουθούσαν με προσοχή τις ειδήσεις για το τι συνέβαινε εκεί. Παρά τις ανησυχίες για την ευημερία των εθελοντών και τον κίνδυνο να εισαχθεί η νόσος στην Κούβα, το παράδειγμα που πρόσφεραν οι εθελοντές στη Δυτική Αφρική ήταν εξαιρετικά δημοφιλείς στη νήσο.

Το σύστημα πρωτοβάθμιας φροντίδας και ιατρικής περίθαλψης στην Κούβα, χωρίς κανένα κόστος για τα άτομα και τις οικογένειες τους, είναι μία κατάκτηση της επανάστασης για την οποία ο κουβανικός λαός δικαιολογημένα αισθάνεται υπερήφανος. Δεν είναι εμπόρευμα που αγοράζεται και πωλείται για το κέρδος. Αφετηρία της είναι να σώσει ζωές, το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στην ιατρική περίθαλψη και την στοιχειώδη ανθρώπινη αλληλεγγύη, τόσο στην Κούβα όσο και στο εξωτερικό.

Εκτός από τη νίκη στη μάχη κατά του έμπολα, οι αναγνώστες του *Κόκκινη Ζώνη* θα μάθουν για τις κουβανικές ιατρικές μπριγάδες που βοήθησαν στη καταπολέμηση της θανατηφόρας επιδημίας χολέρας στην Αϊτή το 2010. Για τις διεθνιστικές αποστολές που έχουν προσφέρει ιατρική φροντίδα και άλλη επείγουσα υποστήριξη σε καταστροφές σε χώρες από την Κεντρική και Νότιο Αμερική και την Καραϊβική μέχρι το Πακιστάν, τα νησιά του Ειρηνικού και άλλες περιοχές. Θα μάθουν ότι, όταν ξέσπασε η επιδημία του έμπολα, υπήρχε ήδη κουβανικό ιατρικό προσωπικό που εργαζόταν σε 32 αφρικανικές χώρες.

*

Η υποδειγματική συμπεριφορά των κουβανών εθελοντών έχει κερδίσει τον θαυμασμό άλλου ιατρικού προσωπικού με το οποίο μοιράστηκαν χαρακώματα, τόσο των εργαζομένων υγείας των τριών χωρών της Δυτικής Αφρικής όσο και αυτών άλλων χωρών. Ο Ουμπιέτα περιγράφει επίσης τη διαδικασία, μερικές φορές πιο **ελικοειδή** από άλλες, με την οποία οι εθελοντές απέκτησαν την εμπιστοσύνη των ασθενών και των οικογενειών τους, πολλοί από τους οποίους κατάληγαν να ζητούν να περιθάλπονται οι ίδιοι ή οι αγαπημένοι τους από τους κουβανούς γιατρούς και νοσοκόμους.

Οι κουβανοί εθελοντές διατήρησαν τις πιο αυστηρές διαδικασίες υγιεινής, ειδικά στην “κόκκινη ζώνη”, την περιοχή σε κάθε κέντρο θεραπείας με το υψηλότερο επίπεδο μόλυνσης, επειδή ήταν ο χώρος απομόνωσης των ασθενών. Ένας μόνο κουβανός προσβλήθηκε από τη νόσο. Ανάρρωσε και δύο μήνες μετά επέστρεψε στις πρώτες γραμμές της μάχης.

Παρά τις “ειδικές στολές” και άλλα απαραίτητα μέτρα υγιεινής, οι κουβανοί αντιμετώπισαν τους ασθενείς και τις οικογένειές τους ως ανθρώπους και όχι ως βιολογικό κίνδυνο. Πάλεψαν για τη ζωή κάθε ασθενούς, ακόμη και όταν δεν ήταν “οικονομικό” να το κάνουν, αφού το άτομο φαινόταν να έχει λίγες πιθανότητες να επιζήσει. Εάν κάποιος ασθενής επρόκειτο να πεθάνει, θα το έκανε με αξιοπρέπεια, επέμεναν οι κουβανοί γιατροί και νοσηλευτές. Και οι συγγενείς τους θα ήξεραν ότι έκαναν κάθε δυνατή προσπάθεια για να τους θεραπεύσουν.

Οι εθελοντές έδειχναν ενδιαφέρον για τους ασθενείς. Τους ρωτούσαν για τη δουλειά τους και την οικογένειά τους. Φώναζαν τους ασθενείς με το όνομα τους και όχι με τον αριθμό του κρεβατιού. Στα κέντρα θεραπείας, συχνά κατάμεστα, ποτέ δεν ζητούσαν από ένα ασθενή ξαπλωμένο στο

πάτωμα να σταθεί όρθιος για να εξεταστεί. Αυτή ήταν η κοινωνική στάση των κουβανών γιατρών και των νοσοκόμων που οι ασθενείς έφτασαν να αναγνωρίσουν, ακόμη και όταν αυτοί ήταν τυλιγμένοι στις “αστροναυτικές” στολές και μάσκες τους.

*

Οι κουβανοί εθελοντές στη Δυτική Αφρική αποτελούσαν τμήμα του Διεθνούς Σώματος Χένρι Ριβ, που δημιουργήθηκε στον Σεπτέμβριο του 2005. Εκείνη τη χρονιά ο πρόεδρος Φιδέλ Κάστρο δημιούργησε το σώμα ως απάντηση στον κυκλώνα Κατρίνα. Υπήρχε η ελπίδα ότι θα τους επιτρεπόταν να προσφέρουν βοήθεια στους κατοίκους της Νέας Ορλεάνης και των βαλτωδών περιοχών της Λουιζιάνας που είχαν πληγεί από τον κυκλώνα. Όμως, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών απέρριψε κατηγορηματικά την προσφορά της Κούβας να στείλει 1.500 γιατρούς. Εγκατέλειψε βάνουσα στη τύχη τους τις εργατικές μάζες αυτής της περιοχής, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι υπήρχε τρομερή έλλειψη ιατρικής περίθαλψης, τροφίμων και νερού.

Αυτή η περιφρόνηση για τη ζωή και την ευημερία των εργαζομένων από την πλευρά των πλούσιων καπιταλιστικών οικογενειών των Ηνωμένων Πολιτειών – και της κυβέρνησης και των δίδυμων πολιτικών κομμάτων μέσω των οποίων ασκούν την ταξική τους εκμετάλλευση και κατοχή – έχει εκδηλωθεί επανειλημμένα, τόσο πριν όσο και μετά τον Κατρίνα. Τα τελευταία χρόνια έχουμε δει την κοινωνική καταστροφή μετά τον τυφώνα Μαρία στο Πουέρτο Ρίκο το 2017, την καταστροφή στη Φλόριδα και τη Καρολίνα το 2019, και αμέτρητες πλημμύρες, δασικές πυρκαγιές και άλλες καταστροφές σε Τέξας, Καλιφόρνια και σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. *Και σε όλο τον κόσμο.*

Ενώ πολλά από τα φαινόμενα αυτά είναι φυσικής προέλευσης, οι καταστροφικές *κοινωνικές συνέπειες* για δεκάδες και εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων είναι προϊόν του καπιταλισμού.

Ενώ τελείωνε η έκδοση αυτού του βιβλίου στα τέλη του 2019, ένα νέο ξέσπασμα του έμπολα στο Κονγκό – που ξεπεράστηκε μόνο από την επιδημία της Δυτικής Αφρικής – συμπλήρωνε ένα έτος, και εξακολουθούσε να απειλεί με εξάπλωση. Ακόμη μία φορά, η απάντηση των εμπορών κερδοσκοπίας – των κυβερνήσεων και των “φιλανθρωπικών” θεσμών τους – δεν πήγε πέρα από δηλώσεις “μιας έκτακτης ανάγκης δημόσιας υγείας διεθνούς ενδιαφέροντος”. Εν τω μεταξύ, οι καπιταλιστές ιδιοκτήτες των γιγαντιαίων βορειοαμερικανικών και πολυεθνικών φαρμακευτικών εταιριών ανταγωνίζονται για μερίδια αγοράς για τα νέα τους εμβόλια και τις θεραπείες για τον έμπολα.

Ο “στρατός των λευκών στολών” της Κούβας, όπως εύστοχα τους αποκάλεσε ο Φιδέλ Κάστρο το 2014, ενεργεί σε πλήρη αντίθεση με την καπιταλιστική “ιατρική”. Αυτοί οι εθελοντές, οι οποίοι προσφέρουν υπηρεσία σε 64 χώρες, σε πολλές περιπτώσεις εργάζονται και ζουν στις πιο απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές και στις πιο φτωχές αστικές εργατικές γειτονιές. Είναι οι περιοχές από τις οποίες τα νοσοκομεία και τα συγκροτήματα “υγείας”, αναζητώντας τα μέγιστα κέρδη, παραμένουν όσο το δυνατόν πιο μακριά. Το ίδιο και η πλειοψηφία των γιατρών που αποφοιτούν από ιατρικές σχολές στον καπιταλιστικό κόσμο, πεπεισμένοι ότι το πτυχίο τους δίνει το δικαίωμα σε πλούσιες αποδοχές και τις καλύτερες ανέσεις που τα ταξικά προνόμια μπορούν να τους προσφέρουν.

Η κουβανική διεθνιστική συνεργασία δεν προτείνει μόνο την παροχή ιατρικού προσωπικού σε μέρη όπου σήμερα δεν υπάρχει. Η κουβανική κυβέρνηση προσπαθεί επίσης να συμβάλει, όταν είναι δυνατόν, στη δημιουργία ιατρικής υποδομής σε αυτές τις χώρες. Συνδράμει στην ίδρυση ιατρικών σχολών σε κάποιες χώρες, δέχεται φοιτητές στην Κούβα για να τους εκπαιδεύσει ως γιατρούς, χωρίς χρέωση ή με ελάχιστο κόστος, συμβάλει στην ανάπτυξη δικτύων κλινικών πρωτοβάθμιας περίθαλψης.

Από την άλλη πλευρά, η επαναστατική κυβέρνηση της Κούβας έχει προσφέρει ιατρική βοήθεια σε χώρες με τις οποίες δεν έχει διπλωματικές σχέσεις. Αυτό συνέβη, για παράδειγμα, το 2005 όταν 2.400 γιατροί και νοσοκόμοι πήγαν στην ορεινή περιοχή Κασεμίρα του Πακιστάν, μετά τον σεισμό των 7,6 βαθμών που σκότωσε 80 χιλιάδες ανθρώπους. Οι κουβανοί εθελοντές έφτιαξαν 30 νοσοκομεία εκστρατείας, που στη συνέχεια δωρήθηκαν στην πακιστανική κυβέρνηση. Ενέκριναν χίλιες υποτροφίες σε φοιτητές από τις πληγείσες περιοχές για να σπουδάσουν στην Λατινοαμερικανική Σχολή Ιατρικής στην Κούβα.

Όπως σε άλλες διεθνιστικές αποστολές, η μάχη ενάντια στον έμπολο ήταν μία μαθητεία για το ιατρικό προσωπικό που συμμετείχε. Κυρίως για τους πιο νέους μπριγαδίστες. Αυτοί ποτέ δεν είχαν ζήσει ή εργαστεί (όπως ούτε, με το πέρασμα του χρόνου, το είχαν κάνει οι γονείς τους ή ακόμη και οι παππούδες τους) κάτω από τις κοινωνικές σχέσεις του “ας σωθεί όποιος μπορεί” που έχουν παραχθεί από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και έχουν μεγεθυνθεί ακόμη πιο βάνουσα από την ιμπεριαλιστική καταπίεση.

Στο *Κόκκινη Ζώνη*, είπε ο Ουμπιέτα κατά την προώθηση του βιβλίου το 2016, “γράφω για τους σπόρους που σπέρνουμε στο εξωτερικό και μέσα σε εμάς τους ίδιους. Γιατί κάθε φορά που ένας κουβανός γιατρός αναχωρεί για μία αποστολή στο εξωτερικό, ξαναγίνεται επαναστάτης”.

Είναι κάποιιοι που λένε “ότι οι επικές στιγμές της Κουβανικής Επανάστασης είναι παρελθόν”, σημείωσε ο Ουμπιέτα και “ότι εμάς τους κουβανούς πρέπει να μας απασχολούν προσωπικά θέματα και οι συνήθεις διαδικασίες της καθημερινότητας, που κάποιες φορές είναι οδυνηρές”.

“Και ξαφνικά ακούγεται η σάλπιγγα άλωσης της πόλης σε κάποιο μέρος, όπως το αίτημα για βοήθεια που λαμβάνουμε. Και εμφανίζονται χιλιάδες που προσφέρονται να πάνε. Αυτές οι ζωντανές δυνάμεις αλληλεγγύης υπάρχουν στον κουβανικό λαό”.

7 Δεκεμβρίου 2019

Copyright © 2020 Pathfinder Press, Διεθνές Βήμα